

»Še enkrat reci, če upaš!«

»Če upam? Ukradel si jih!«

Tega Ivanček ni mogel več prenesti. Obraz mu zagori v jezi, najraje bi ga zgrabil in ga potlačil v sneg tako, da bi se nič ne videl ven. Skloni se in stisne kepo in nameri.

»Jo hočeš?«

Tedaj pa se debelin z vso silo zažene v Ivančka, sprimeta se in se kot klopčič valjata po snegu. Vsa bela sta in udrihata, tolčeta, nobeden ni videti močnejši, trdovratno kljubujeta drug drugemu. Jožica joka in je vsa prestrašena. Otroci krog njiju kriče in bodre debelina, a nič ne pomaga, ne moreta drug drugemu do živega.

»Kaj imate?« Nenadoma stopi mednje velik tršat gospod. Oba junaka odnehata in otresata sneg raz sebe. »Zakaj se obdelavata?«

»Pravi, da sem sanke ukradel, pa mi jih je stric dal. In zdaj me je zato hotel...«

»Ti si začel!« zarenči debelin.

»Ti je res dal stric sanke?«

»Res, gospod, danes zjutraj mi jih je prinesel.«

»In ti si ga napadel, da jih je ukradel? Mar ni to grdo? Takoj se mi spravi domov, da boš drugič vedel poštene ljudi spoštovati! Zgubi se!«

Ves osramočen, s povešeno glavo je debelin stopal proti mestu. Prav tak, kot ga je Ivanček videl v sanjah. In za njim odide tisti gospod.

In Ivanček in Jožica se sankata, sankata...

Debelina pa ni bilo več blizu...



Danilo Gorinšek:

Naša Majda.

*Je nosek kot vosek,
so usta še pusta,
ko zob ni nikjer.*

*Glavice je črne,
njen glas pa srebrne
je strunice glas.*

*Ko sonček zasije,
jo z žarki oblije,
se smeje sladkó.*

*Pa včasih se cmeri
kot dve mili Jeri
ves dan venomer.*

*Z nožicami brca,
še mene okrca,
da krajši je čas.*

*Kaj pravil bi dalje:
vsakdo že razbral je,
da Majda je to.*